

DIMINUTIVE ȘI HIPOCORISTICE FOLOSITE ÎN LOCALITATEA FELEACU (JUD. CLUJ)

1. În cadrul sistemului oficial de denominație personală, subclasa *prenumelor*, spre deosebire de subclasa numelor de familie, se caracterizează prin mobilitate denominativă, fiind un domeniu deschis, inovator, supus unei selectivități de tip subiectiv. Dincolo de valoarea individualizatoare a prenumelui¹, se poate vorbi despre valoarea acestuia de indicator al influențelor socioculturale manifestate într-o anumită perioadă istorică.

Distincția între **hipocoristice** și **diminutive** este greu de realizat, datorită faptului că ambele „au în comun două caracteristici esențiale: a. sunt forme modificate ale prenumelor; b. exprimă sentimente de afecțiune, de mângâiere, de dezmiertare, de alintare” (Loșonți 2016, p. 633). Deși sunt tratate de obicei sub denumirea de hipocoristice, ele pot fi totuși delimitate, cel puțin la nivel teoretic, prin modul lor de formare, hipocoristicele formându-se „prin scurtare, iar diminutivele, prin lungire” (Graur 1965, p. 57), cu toate că, în practică, ele pot fi greu de departajat, deoarece „de la hipocoristice se formează adesea diminutive și, desigur, de la diminutive se formează hipocoristice” (*ibidem*).

În studiul de față, ne propunem să analizăm, pe baza unui material cules de noi, corpusul de diminutive și hipocoristice ale prenumelor din localitatea Feleacu, județul Cluj.

2. Diminutive

Diminutivele se formează de la prenumele-bază sau de la forme hipocoristice ale acestora, cu sufixe diminutive. Potrivit unor autori (Teiuș 1962, p. 46; Ionescu 2004, p. 409), spre deosebire de derivatele de la apelative, care includ și ideea de „mic”, diminutivele exprimă doar o notă/valoare afectivă. După alți autori (Grecu 1964, p. 109), diminutivele „includ și ideea de mic, tocmai ea fiind suportul notei afective”. De asemenea, în DSL (2005, p. 180) se apreciază că, prin atașarea

¹ Există autori care diferențiază *prenumele* de *numele de botez*. Astfel, pentru Cristian Ionescu (1976, p. 525), *prenumele* este inclus în categoria „numelui individual”, alături de *numele de botez* și reprezintă doar numele individual utilizat în fața numelui de familie. Și pentru Domnița Tomescu (2001a, p. 6), *prenumele*, folosit singur sau alături de numele de familie, se referă la orice nume de individualizare directă a persoanei.

unui sufix diminutival, se „exprimă o valoare afectivă, care [...] redă diverse reacții emotive, în general pozitive (tandrețe, simpatie, duiosie)”, dar și „o micșorare a obiectului, a persoanei sau a calității”.

Având în vedere diminutivele prenumelor și valoarea lor afectivă, Aurelia Stan (1964, p. 108) susține că acestea sunt specifice limbajului familiar, „în special vorbirii adulților cu copiii”. Autoarea menționează, pe lângă această valoare afectivă, și o funcție individualizatoare, crearea diminutivelor în cazul prenumelor datorându-se de multe ori necesității „de a distinge persoane care poartă același prenume (în familie sau în orice colectivitate)”.

Domnița Tomescu (2001b) include diminutivele în categoria hipocoristicelor, considerându-le forme derivate prin sufixarea numelui-sursă sau a formei trunchiate a acestuia².

Când vorbim despre diminutivele prenumelor din localitatea Feleacu, județul Cluj, ne referim la un inventar de forme ale unor prenume religioase și laice impuse de tradiția românească³. Până la mijlocul secolului al XX-lea, prenumele românești tradiționale au deținut o poziție dominantă în onomastica felecană. În perioada industrializării socialiste și a destrămării satului tradițional, sub influența orașului din apropiere, a școlii și a mass-mediei, s-a înregistrat un proces de „modernizare” a prenumelor felecane, fiind alese forme onomastice noi, urbane sau livrești, forme moderne ale unor prenume religioase, precum și prenume laice având ca surse: (a) nume de origine străină (latină sau slavă) reactualizate ca nume savante (ale unor personalități istorice, personaje literare sau celebrități „la modă”) și (b) creații pe teren românesc (prenume delexicale și deonomastice). După anii '90 ai secolului al XX-lea și după anul 2000, procesul de adoptare a prenumelor moderne de origine străină a continuat și se desfășoară și în prezent, sub influența unei multitudini de mijloace de informare și a posibilității de mișcare a populației, dar și prin abandonarea unor mentalități și rutine comportamentale. În paralel cu acest proces de preluare a unor prenume neologice care reflectă o tendință inovatoare, se constată, în această perioadă, și o atitudine de revenire la anumite prenume tradiționale (unele, sub o formă „modernă”), în special religioase, din dorința de păstrare a propriei identități în fața asaltului unor influențe străine, vehiculate în mediul urban și în mass-media în special.

Analizând materialul onomastic felecan, se constată forme diminutive formate cu următoarele sufixe:

-aș: **Gligoraș** < *Gligor(e)*, **Ionaș** < *Ion*, **Filipaș** (azi, supranume) < *Filip*, **Victoriaș** < *Victor*;

² „Hipocoristicele se formează cel mai adesea cu ajutorul unui sufix diminutival, de exemplu -aș, -el, -ical/-ică, -ișal/-ișă, -uș/-ușă, atașat fie la numele sursă, fie la forma trunchiată a numelui” (*op. cit.*, p. 254).

³ Satul Feleacu, situat la 7 kilometri de municipiul Cluj-Napoca, este un sat compact românesc, de confesiune ortodoxă.

- ea**: **Fanea** < *Fane* – forma nu este frecventă; este un nominativ creat, probabil, prin identitatea cu vocativul (cf. și Loșonți 2016);
- el**⁴: **Dorel** < *Doru*, **Dorinel** < *Dorin*, **Iecobel** < *Iacob*, **Ionel** < *Ion*, **Săndel** < *Sandu*, **Ștefănel** < *Ștefan*, **Trăienel** < *Traian*; sufixul se utilizează și în cazul supranumelor, cum ar fi **Căuăcel** < *Căuaciu* (< *căuaci* = fierar, din magh. *kovács*);
- ica**: **Angelica** < *Angela*, **Anica** < *Ana*, **Lenuțica** < *Lenuța*, **Lucica** < *Lucia*, **Mărica** < *Maria*, **Nastasica** < *Nastasia*, **Nuțica** < *Nuța*, **Nuți**, **Ruzălica** < *Ruzalea*, forma pop. a lui *Rozalia*, **Rozica** < *Roza*, **Susănica** < *Susana*, var. lui *Suzana*, **Todorica**, forma pop. a lui *Teodorica* (< *Todora*, *Teodora*), **Valerica** < *Valeria*, **Victorica** < *Victoria*, **Virginica** < *Virginia*.
- ică**: **Costică** (of.: *Constantin*) < *Costea*, **Gheorghică** < *Gheorghe*, **Horică** < *Horea*, **Onică** < *Onu* (< *Ion*), **Pantică** (azi, supranume) < *Pantea*, **Petrică** < *Petre*⁵, *Petru*, **Stelică** < *Stelian*, **Ștefănică** < *Ștefan*, **Tomică** < *Toma*, **Vasilică** < *Vasile*; **Vosică** < *Voasi* [vôsi];
- icica**: **Măricica** < *Maria* (cf. și Pașca 1936, p. 147);
- ioara**: **Mărioara** < *Maria*;
- ișoara**: **Anișoara** < *Ana*;
- ișor**: **Adișor** < *Adi* (< *Adrian*); **Chetișor** < *Cheți*, *Cheța* (< *Lucreța*, *Lucreția*);
- ița**: **Claudîța** < *Claudia*, **Dochîța** < *Dochia* (< *Eudochia*, *Evdochia*), **Gafița** < *Gafia* (< *Agafia* < *Agapia*), **Marița** < *Maria*, **Victorița** < *Victoria*;
- iță**: **Gheorghîța** < *Gheorghe*, **Ioniță** < *Ion*, **Mihăiță** < *Mihai*, **Niculîța** < *Niculaie*, *Nicola(i)e*; **Oniță** < *Onu* (< *Ion*);
- uca**: **Viluca** < *Vila* (< *Gavril*, *Găvrilă*); **Anuca** < *Ana*, **Ilenuca** (azi, supranume) < *Ileana*, **Irinuca** (azi, supranume) < *Irina*, **Măriuca** < *Maria*, **Miuca** < *Mia*, **Siuca** < *Sia* (< *Nastasia*)⁶;
- uc(u)**: **Ionuc** (azi, supranume) < *Ion*, **Jenucu** < *Jenu* (< *Eugen*), **Onucu** < *Onu* (< *Ion*);
- ușor**: **Nicușor** < *Nicu*;
- uț**: **Andreiț** < *Andrei*, **Costănuț** < *Costan* (< *Costandin*, *Costantin*, variante ale lui *Constandin*, *Constantin*), **Dănuț** < *Dan*, **Găvrilț** < *Găvrilă*, **Ionuț** < *Ion*, **Irimiț** (azi, supranume) < *Irimie*, **Mitruț** < *Mitru* (< *Dumitru*), **Niculăuț** (azi, supranume) < *Niculaie*, **Ștefănuț** (azi, supranume) < *Ștefan*, **Vlăduț** < *Vlad*;
- uța**: **Ancuța** < *Anca*, **Anuța** < *Ana*, **Firuța** < *Fira*, **Ilenuța** (azi, supranume) < *Ileana*, **Lenuța** < *Lena* (< *Elena*), **Măricuța** < *Mărica*, **Măriuța** < *Maria*, **Miuța** < *Mia*, **Părăscuța** (azi, supranume) < *Părasca* (< *Paraschiva*);
- uță**: **Găvrilută** < *Găvrilă*, **Ghiurcuță** (azi, supran.) < *Ghiurca* (< magh. *Gyurka*), **Lucuță** (azi, supranume) < *Luca*, **Viluță** < *Vila* (< *Găvrilă*);
- uțu**: **Iencuțu** (azi, supranume) < *Iancu*, **Neluțu** < *Nelu* (< *Ionel*), **Onuțu** < *Onu*, **Reluțu** < *Relu*; sufixul e întâlnit și la supranume, precum **Corbuțu** < *Corbu*.

⁴Pentru derivatele cu acest sufix, vezi și Mangra 1996, p. 325–336.

⁵Formă larg răspândită pe teritoriul țării; cf. și ALR II s.n., vol. V, h. 1515.

⁶Pentru sufixele diminutive -ica, -icica, -oara, -uca, vezi și Bercau 2006, p. 191–201.

3. Hipocoristice

Hipocoristicele⁷ reprezintă forme trunchiate, abreviate sau modificate ale prenumelor. Specifice uzului „familiar, intim sau popular” (DSL 2005, p. 252), ele pot fi create uneori în mod inconștient de către copii și reflectă, prin simplificarea prenumelui, „imperfecțiunile” organului lor de vorbire (Pașca 1936, p. 127), fiind preluate în mod conștient de către adulți. Spre deosebire de Ștefan Pașca, Aurelia Stan (1965, p. 351) consideră că, în majoritatea cazurilor, hipocoristicele se datorează, de fapt, dorinței adulților „de a exprima un anumit grad de afecțiune”⁸, ele reflectând în același timp și tendința spre economie a limbii. Și Cristian Ionescu (1989, p. 144) definește hipocoristicul drept „o formă secundară cu caracter afectiv, rezultată din modificarea formală a unui antroponim (prenume)”.

Uneori, hipocoristicele sunt create cu scopul de a se evita confuziile între purtătorii aceluiași prenume, în cadrul unei familii, ele putând fi preluate de la o familie la alta⁹. Este mai ales cazul hipocoristicelor unor prenume tradiționale, forme precum *Ghiță, Măriuca, Mitru, Nelu, Sandu, Vila, Voasi* [vôsi]. Această utilizare a hipocoristicelor, bazată pe dorința evitării confuziilor în identificarea diferiților membri ai unei familii, este perfect justificată, mai ales că satul Feleacu este o zonă conservatoare și sub aspect antroponimic, unul dintre criteriile importante care au stat la baza alegerii prenumelor fiind cel genealogic, respectiv dorința ca nou-născutul să păstreze și să ducă mai departe amintirea strămoșilor prin chiar numele lor. De ex., în familia Șimon, prenumele *Gavril*, purtat de bunic, a fost transmis la fiu (desemnat prin hipocoristicul *Vila*) și la nepot (prin hipocoristicul diminutivat *Viluca*). De asemenea, fidelitatea păstrării prenumelor vechi, în comunitatea felecană, a constituit și un factor de coeziune în interiorul comunității (familie, sat sau chiar grup etnic)¹⁰.

Hipocoristicele se realizează prin procedee precum afereza, apocopa, sincopa, prin combinații între aceste procedee sau prin reduplicarea unor sunete ori a silabei inițiale. Trunchierea poate avea loc de la prenumele-bază, de la diminutive ale acestuia sau de la diminutive rezultate din forme abreviate (cf. și Loșonți 2016, p. 640–641).

⁷ În limba română, termenul *hipocoristic* este împrumutat, ca adjectiv, din fr. *hypocoristique*, care, la rândul lui, este preluat din gr. *hypokoristikos*, un diminutiv format de la subst. *hypokorisma* ‘vorbe mângâietoare’ (Constantinescu-Dobridor 1980 s.v.; cf. și Loșonți 2016, p. 639).

⁸ Și în Dubois *et alii* (2002, p. 236) s.v. *hypocoristique* se dă următoarea definiție: „On appelle *hypocoristique* un mot traduisant une affection tendre”, definiție preluată și în DSL (2005, p. 252, s.v.): „Valoarea de afecțiune tandră pe care o pot avea [...] unele antroponime care suferă modificări fonetice”.

⁹ „În felul acesta, nu se petrece în conștiința fiecărui vorbitor o schimbare a prenumelui de bază pentru a se ajunge la forma hipocoristică, deoarece aceasta se primește de-a gata” (Teiuș 1962, p. 46).

¹⁰ Pentru un sat românesc de confesiune ortodoxă, aflat în vecinătatea Clujului, oraș unguresc, până în 1918, și în contact permanent cu marele oraș, prenumele aveau și un statut de marcă a identității etnice și religioase.

3.1. Hipocoristice formate prin afereză

În cazul acestor hipocoristice, destul de frecvente în Feleacu, se elimină partea de început a prenumelor (alcătuită din una, două sau chiar trei silabe) :

Alexandra > **Sanda**; *Alexandru* > **Sandu**; *Augustin* > **Tinu**; *Aurel* > **Relu**; *Dumitru* > **Mitru**; *Elena* > **Lena**; *Emil* > **Milu**; *Emilia* > **Lia**; *Eugen* > **Genu, Jenu**; *Gavril, Găvrilă* > **Vila**; *Georgeta* > **Geta**; *Gheorghică* > **Ghiță**; *Gligore* > **Gore**; *Ieremia* > **Mia**; *Ieronim* > **Nimu**; *Ion* > **Onu**; *Ignat* > **Natu** (azi, supranume); *Ionel* > **Nelu**; *Ionuț* > **Nuțu**; *Lenuța* > **Nuța, Nuți**; *Letiția* > **Teța**; *Lucreția* (pop., reg. *Lucreța*) > **Cheta, Cheți**; *Mihaela* > **Ela**; *Nastasia* > **Sia**; *Niculiță* > **Culiță**; *Paraschiva* > **Chiva**; *Ramona* > **Mona**; *Savetuța* (of. : *Saveta* < *Elisaveta, Elisabeta*) > **Vetuța**; *Ștefan* > **Fane**¹¹; *Todor* > **Doru**; *Vasile* > **Sile**; *Viorica* > **Ica**.

3.2. Hipocoristice formate prin apocopă

Prin acest procedeu, se scurtează prenumele prin eliminarea sunetului final sau a silabei/silabelor finale. Este un procedeu relativ recent, apărut în secolul trecut, fiind preluat „în general după model străin” (Graur 1965, p. 64) și reflectând „influența modei” (Iordan 1979, p. 43), respectiv dorința de inovare. El este foarte folosit și în prezent, rezultând forme onomastice alcătuite din:

(a) primele două silabe:

Alexandra > **Ale**; *Alexandru* > **Alex**; *Cătălin* > **Cătă**; *Ciprian* > **Cipri**¹²; *Cristian* > **Cristi**; *Daniel* > **Dani**; *Denisa* > **Deni**; *Felicia* > **Feli**; *Florica* > **Flori**; *Laurențiu* > **Laur**; *Lavinia* > **Lavi**; *Lăcrimioara* > **Lăcri**; *Lenuța* > **Lenu**; *Leonardo* > **Leo**; *Letiția* > **Leti**; *Liliana* > **Lili**; *Loredana* > **Lore**; *Lucia, Lucian, Lucica* > **Luci**; *Marcel* > **Marce**; *Maria, Mariana* > **Mari**; *Mădălina* > **Mădă**; *Melania* > **Mela**; *Mihaela* > **Miha**; *Monica* > **Moni**; *Niculaie* (forma pop. a lui *Nicolae*), *Nicușor* > **Nicu**; *Ovidiu* > **Ovi**; *Rodica* > **Rodi**; *Romică* > **Romi**; *Sânziana* > **Sânzi**; *Simion* > **Simi**; *Teodora* > **Teo**; *Vasile* > **Voasi** [vôsi]; *Viorel, Viorica* > **Vio**.

Uneori, grupul consonantic din cea de-a doua silabă este modificat:

Adrian, Adriana > **Adi**; *Gabriel, Gabriela* > **Gabi**.

(b) prima silabă și consoana silabei următoare, la care se adaugă sufixul diminutival *-i*:

Ana > **Ani**; *Angela* > **Angi**; *Bogdan* > **Bogdi**; *Camelia* > **Cami**; *Damaris* > **Dami**; *Eduard* > **Edi**; *Florentina* > **Flori**; *Robert* > **Robi**; *Rozalia* > **Rozi**; *Samuel* > **Sami**; *Sebastian* > **Sebi**; *Susana* (var. lui *Suzana*) > **Susi**; *Tereza* > **Teri**; *Valentin, Valeria* > **Vali**.

(c) prima silabă, terminată în consoană, urmată de sufixul *-i* :

Victoria > **Vichi**.

¹¹ Deși unii autori precum Al. Graur (1965, p. 60) susțin că rom. *Fane* e un împrumut din gr. *Fanis*, credem totuși că este vorba despre un nominativ refăcut după un vocativ, ca în cazul *Petre*<*Petru*. Vezi și Loșonți 2016, p. 643.

¹² După Iorgu Iordan (1979, p. 8), hipocoristicele terminate în *-i*, atât masculine, cât și feminine, sunt formații „după model englez (de fapt american)” și sunt specifice prenumelor ardelenesti.

3.3. Există și câteva cazuri de hipocoristice formate prin **sincopă**, adică prin căderea unor sunete sau grupuri de sunete care nu sunt învecinate:

Andreea > **Deea**; *Aurelica* > **Aurica**; *Daniela* > **Dana**; *Găvrilă* > **Ghilă**, **Ghila** (azi, supranume); *Maria* > **Mia**; *Monica* > **Mona**; *Paraschiva* > **Parasca**.

3.4. Un hipocoristic format prin **afereză** și **sincopă**, procedeu preluat tot după model străin:

Augustin > **Gusti**.

3.5. Două hipocoristice formate prin **reduplicarea** silabei inițiale:

Bogdan > **Bobi**; *Corina* > **Coco**.

În antroponimia localității Feleacuse pot semna și câteva situații în care, în locul unui hipocoristic format de la prenumele românesc al persoanei, se folosește hipocoristicul maghiar format de la prenumele corespunzător prenumelui românesc respectiv :

Loați [lôți] (of.: *Vasile*) < magh. *Laci* < *László* ‘Vasile’ – azi, supranume;

Ioani [jôni] < magh. *Jani* < *János* ‘Ioan’ – azi, supranume;

Iulișca < magh. *Juliska* < *Julianna* ‘Iuliana’ – azi, supranume;

Jujica < magh. *Zsuzsika* < *Zsuzsanna* ‘Susana’ – azi, supranume;

Șoani[șôni] (of.: *Alexandru*) < magh. *Sany* < *Sándor* ‘Alexandru’.

4. În urma analizării materialului onomastic prezentat, se poate constata că, mai ales în cazul prenumelor tradiționale, diminutivele și hipocoristicele au în primul rând o funcție individualizatoare, fiind folosite pentru diferențierea purtătorilor aceluiași prenume în interiorul aceleiași familii/aceluiași neam.

În antroponimia felecană, hipocoristicele cu cea mai mare frecvență sunt cele formate prin afereză (în special, în cazul prenumelor tradiționale) și prin apocopă (mai ales în cazul prenumelor mai „moderne”).

De asemenea, unele diminutive și hipocoristice s-au impus ca prenume de sine stătătoare, fiind folosite în actele oficiale (*Dana*, *Dănuț*, *Ionuț*, *Lucica*, *Mărioara*, *Nelu*) sau ca supranume (*Ghila*, *Jujica*, *Loați*, *Natu*).

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE. SIGLE

ALR II, s.n., V=Atlasul lingvistic român, serie nouă, vol. V, București, Editura Academiei RSR, 1966.

Bercaru 2006 = Anca Bercaru, *Derivarea numelor feminine în limba română*, în „Romanoslavica”, XLI, 2006, p. 175–207.

CL = „Cercetări de lingvistică”, Cluj, I–XXXIII, 1956–1993.

Constantinescu-Dobridor 1980 = Gheorghe Constantinescu-Dobridor, *Mic dicționar de terminologie lingvistică*, București, Editura Albatros, 1980.

DSL 2005 = Angela Bidu-Vrânceanu et alii, *Dicționar de științe ale limbii*, București, Editura Nemira, 2005.

Dubois et alii 2002 = Jean Dubois et alii, *Dictionnaire de linguistique*, Paris, Larousse, 2002.

- Graur 1965 = Al. Graur, *Nume de persoane*, București, Editura Științifică, 1965.
- Greco 1964 = Doina Greco, *Forme hipocoristice ale prenumelor din comuna Berzovia, orașul Reșița, Regiunea Banat*, în CL, IX, 1964, nr. 1, p. 109–116.
- Ionescu 1976 = Cristian Ionescu, *Observații asupra sistemului antroponimic românesc*, în LR, XXV, 1976, nr. 3, p. 289–301.
- Ionescu 1989 = Cristian Ionescu, *Hipocoristice*, în Marius Sala (coord.), *Enciclopedia limbilor române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1989, p. 144–145.
- Ionescu 2004 = Cristian Ionescu, *Dicționar de onomastică*, București, Editura Elion, 2004.
- Iordan 1979 = Iorgu Iordan, *Influența modei asupra numelor de persoane*, în LR, XXVIII, 1979, nr. 1, p. 41–49.
- Loșonți 2016 = Dumitru Loșonți, *Diminutive și hipocoristice*, în Aurel Loșonți (coord.), *Arc peste timp medieval și contemporan al comunei Bonțida (Bonțida, Coasta, Răscruți, Tăușeni)*, de Aurica Căzilăet alii, Cluj-Napoca, Editura Studia, 2016, p. 633–651.
- LR = „Limba română”, București, I, 1952 și urm.
- Mangra 1996 = Maria Mangra, *Suffixul diminutival -el și rolul lui în formarea antroponimelor*, în „Studii și cercetări de onomastică”, Craiova, IV, 1996, p. 325–336.
- Pașca 1936 = Ștefan Pașca, *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului. Imprimeria Națională, 1936 (Academia Română, Studii și cercetări, XXVI).
- Stan 1964 = Aurelia Stan, *O problemă de antroponimie: derivarea cu sufixe diminutive a prenumelor din ALR*, în CL, IX, 1964, nr. 1, p. 97–108.
- Stan 1965 = Aurelia Stan, *Forme hipocoristice scurte ale unor prenume din ALR*, în CL, X, 1965, nr. 2, p. 349–355.
- Teiuș 1962 = Sabina Teiuș, *Despre formele hipocoristice ale prenumelor din Valea Bistriței (Bicaz)*, în CL, VII, 1962, nr. 1, p. 45–51.
- Tomescu 2001a = Domnița Tomescu, *Numele de persoană la români. Perspectivă istorică*, București, Editura Univers, 2001.
- Tomescu 2001b = Domnița Tomescu, *Gramatica numelor proprii în limba română*, București, Editura All Educațional, 2001.

DIMINUTIFS ET HYPOCORISTIQUES UTILISÉS DANS LA LOCALITÉ FELEACU (DÉP. DE CLUJ) (Résumé)

L'auteur analyse un matériel onomastique cueilli dans la localité Feleacu, située dans le département de Cluj. Les diminutifs et les hypocoristiques sont des formes modifiées des prénoms, qui expriment des sentiments d'affection, de caresse, de tendresse, créées aussi par la nécessité de différencier au sein de la famille et dans la collectivité les personnes ayant le même prénom. Les diminutifs, créés de manière consciente par les adultes, sont formés des prénoms de base ou des formes hypocoristiques de ceux-ci, avec des suffixes. Les hypocoristiques représentent des formes abrégées des prénoms à l'aide de procédés tels que l'aphérèse (pour les prénoms traditionnels) ou l'apocope (pour les prénoms modernes).

Cuvinte-cheie: *prenume, diminutive, hipocoristice, sufixe diminutive, afereză, apocopă, valoare afectivă, funcție individualizatoare.*

Mots-clés: *prénoms, diminutifs, hypocoristiques, suffixes, aphérèse, apocope, valeur affective, fonction d'identification.*

*Institutul de Lingvistică și Istorie Literară
„Sextil Pușcariu” al Academiei Române
Cluj-Napoca, str. E. Racoviță, 21
rozaliac@yahoo.com*

